

Marné čekání

Jak tulák, který do dálky je hnán
odstředivou silou bolesti a ran
a zas se nazpět vrací,
jak ryby když se třou,
jak tažní ptáci,
myšlenky moje plaché jako laň,
vrací se stále k tvému jménu
a protkány jsou bolem.
Má náruč čeká jako žebrákova dlaň
a ty jdeš mlčky kolem.

Snění vojákovu

Dnes ve snu bylas u mně.
Přišla jsi krásná se rty žíznivými,
s nadry břežšími než perutí albatrosa
a v očích blyštěla ti **rosa**,
jak si s ní měsíc paprskem svým hrál.
A já jsem se tě nechápavě **ptal**:
ty pláčeš?

Dnes ve snu bylas u mně.
Ve zlatě vlasů ti plála rudá růže
a já tě líbal. Každou píď tvé kůže.
Říkalas, že láska nebolí.
Tak proč ta rosa ze tvých řas
mi chutná po soli?

Dva roky! Víš, co je to noci?
Co polibků a vřelých objetí?
Láska prý musí umět snít.
Až budeš zítra v očích slzy mít,
řeknu ti,
milá má, neplač!

28. 10.

Vítr se přehnal ulicí
a obrátil spadlé listy
na druhou stranu
aby se jim lépe spalo.

Nad kašnou zaržáli bronzoví koně.
Z hrdla jim vytryskl kříšťál
a rozbil se o sklo hladiny.
Muži celého světa nosí tmavé sako;
řek sličný manekýn
a skleněným okem
mrkl na stíny a na milence,
kteří se stále nemohli rozejít.

Půlnoc.
Vítr se přehnal ulicí.
Manželé se obracejí
na druhou stranu.
A k ránu
jsou stejně nevyspalí
jako včera.

Štěstí II.

Když noc je na spadnutí
a jiskry z tvých vlasů
padají nad obzor
aby rozžaly hvězdy.
Když klenbou z dlaní
zajímám lunny tvých prsů
jen **proto**, abych neshořel
v jejich žáru.
Když krvinky v páru
bubnují do napjaté kůže
tančí twist
a zlatoploutvé vteřiny jsou **hladké**.
Jsem si jist,
že jsi mé štěstí.

Prudké jak závrát
a krátké.

Srdce na dlani

Už nekonečnou řadu let
o lásce píšeš velcí básníci.
Jak pavučina rosou něžný lásky svět
protkán je vzletnými verši tisíci.

Snad právě proto se ti bude zdát
prostinké příliš moje vyznání,
když šeptám tiše mám tě rád
a držím srdce na dlani.

To srdce, které s tvým by chtělo v dál,
v neznámo, k hvězdám, co nad hlavou nám visí,
zardělé držím na své dlani,
jak **motýla**, jenž za světlem se hnál
a křídla připálil si.

Loučení

Bud' sbohem léto
s toulkami po kraji
s perlami rosy na stvolech orobince
a s rejem světlušek když se smráká
s oparem rána těžkým vůní jahod
a s něhou zakletou do závanu větru
či do paprsku světla
kreslícím na zemi bizardní obrazce
s náladou **růžovou**, jak plátky šípku
a lehkou jak let vážky nad jezerem
s horizontem bez mraků a chmur
a s **vlašťovkami**, jež ulétly ti na jih.

Na stráni kvetou hořce
a někdo na ně chodí.
Je krásné umírat a přesto dávat plody.
Bud' sbohem léto.
Dnes do klína
spadl mi první lístek rudý.

FOTO: ARCHIV AUTORA

*Autor A. T., který by si v **zájmu své dobré pověsti** rád zachoval alespoň částečně inkognito, vstoupil na tenký led poezie v době bouřlivého splašení hormonů a objeveného zaregistrování druhého pohlaví ve věku kolem 16 let. Své naivní veršovanéky juvenilní, v převážné míře milostné lyriky, podsouval v rukopisném provedení na listech papíru svým prvním láskám pod pseudonymem Tonike de Bill. Nikdy neokusily vůni tiskařské černi. Většinou byly na štěstí roztrhány hned na místě, takže se jich zachoval jen zlomek. Jedna z opěvovaných lásek, shodou okolností ta životní, si některé z náhlého nepochopitelného hnutí myslí přepsala do zvláštního notýsku. Autor svou básnickou tvorbu uzavřel po příchodu z vojny a už se k ní nikdy nevrátil. Po téměř půlce století, ovlivněn stařeckou demencí, sesbíral odvahu a svolil k prvnímu publikování, namlouvaje si bláhově, že když nic jiného, mají některé uvedené verše kouzlo nechtěného.*